

EXCERPT FROM:

LIFO 3 WINTER LIFO 2009, p. 54

Road movie στη μυθολογική Ελλάδα, από τον M. Hulot

Παράδεισος Αμαρουσίου με καταρρακτώδη βροχή. Η μονοκατοικία που είναι κανονισμένο το ραντεβού μας θυμίζει εξοχικό, με δέντρα στον κήπο και νεαρές γάτες που τρέχουν τρομοκρατημένες κάτω από τα υπόστεγα για να γλιτώσουν απ' τις σταγόνες του νερού.

Ο Φαίδων Παπαμιχαήλ καπνίζει ακατάπαυστα και αντιμετωπίζει την κάμερα του φωτογράφου μάλλον διστακτικά. Σκηνοθέτης και διευθυντής φωτογραφίας, γιος του σκηνογράφου Φαίδωνα Παπαμιχαήλ του πρεσβύτερου (που έφυγε από τη ζωή το περασμένο καλοκαίρι) και ανιψιός του Τζον Κασσαβέτη, είναι από τα πολύ γνωστά ονόματα του Χόλιγουντ.

Παραγωγικότατος και πολύ πετυχημένος, με το όνομά του να βρίσκεται στα credits ταινιών όπως το **Πλαγίως** του Αλεξάνδρου Πέιν, το **Million Dollar Hotel** ή το **Weather Man** του Βερμπίσκι, ο Παπαμιχαήλ έχει μόλις ολοκληρώσει τα γυρίσματα της νέας του ταινίας **Arcadia Lost** με πρωταγωνιστή τον Νικ Νόλτε. Το πρώτο που προσέχουμε όταν μας συστήνεται είναι το εντυπωσιακό ύψος του.

Πανύψηλος. Ακόμα πιο εντυπωσιακό είναι το γεγονός ότι μιλάει ελληνικά. Καλά ελληνικά, παρόλο που προτιμά η συζήτησή του να γίνει στα αγγλικά. Μιλάει ακατάπαυστα και μας διηγείται γεγονότα απ' τη ζωή του, ξεκινώντας από τις αναμνήσεις

του από την παιδική του ηλικία φτάνοντας νέχρι τα συμβάντα της περασμένης εβδομαδάας απ' τα γυρίσματα της ταινίας του και εξηγεί για πιο λόγο διάλεξε τα τοπία της Ελλάδάας για σκηνικό.

«Με ενδιέφερε η ταινία μου να διαδραματίζεται στην Ελλάδα. Ήθελα να δείξω τα μέρη της, όχη όμως την εικόνα που έχουν οι περισσότεροι ξένοι γι' αυτήν, της Μυκόνου, της Σαντορίνης. Δεν είναι αυτή η ουσία. Ήθελα να δείξω την άγρια εξοχή, τη χώρα την αγνοημένη. Πήγα επίτηδες σε μέρη της **Αρκαδίας**, σε βουνά, σε βρώμικους δρόμους που μπορείς να οδηγείς για τρεις ώρες, χωρίς να δεις άλλο αυτοκίνητο. Πήγα σε μέρη που ήξερα και ήθελα να μοιραστώ με τον κόσμο. Μέρη που δεν φαντάζεται ότι βρίσκονται εδώ. Στην ταινία μου γίνεται αυτό το ταξίδι που είναι ταυτόχρονα μια αναφορά στη μυθολογική Ελλάδα. Είναι η Ελλάδα του φωτός, της μεταφυσικής αγωνίας, των φιλοσόφων. **Μυθολογικά** στοιχεία συναντάς και στο χαρακτήρα του Αθανάσιου που είναι εξωφρενικός, γεμάτος ζωή. Γίνεται ο ξεναγός σε ένα ιδιόμορφο **road movie**. Οι ήρωες μπορεί να μην καταλαβαίνουν ποιος είναι ο προορισμός τους, αλλά ανακαλούνται διάφορα κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού. Πηγαίνουν στους πρόποδες του **Παρνασσού** που είναι η είσοδος στον Κάτω Κόσμο και ανακαλύπτουν τον εαυτό τους».

«Μεγάλωσα στη Γερμανία με τη μητέρα μου» λέει. «Φύγαμε από την Αμερική όταν ήμουν 6 χρόνων, αλλά κάθε καλοκαίρι ξέχναγα τη Γερμανία της επατρχίας και της οργάμωσης και επισκεπτόμουν τον πατέρα μου. Υπήρχε μια αίσθηση ελευθερίας κοντά του, όλα αυτά που αντίκριζα, ο κόσμος το σινεμά, η δημιουργική δουλειά του, η Αμερική.

Ξεκίνησα να ζωγραφίζω σε πολύ μικρή ηλικία επειδή ζωγράφιζε κι ο πατέρας μου και στην αρχή ήθελα να γίνω ζωγράφος. Έπειτα ασχολήθηκα με το βιομηχανικό σχέδιο. Όταν τέλειωσα το σχολείο επέστρεψα στην Αμερική να τον βρω και αποφάσισα να ασχοληθώ με το σινεμά. Πως προέκυψε; Είχαμε πάει διακοπές κάποια φορά σε ένα χιονοδρομικό κέντρο και μείναμε σε ένα μικρό σαλέ. Το βράδυ, ενώ όλοι κοιμούνταν, βρήκα μία κάμερα 8mm, τη δοκίμασα και μου έγινε έμμοινη ιδέα. Το επόμενο πρωί ζήτησα από τον πατέρα μου να μου αγοράσει μια ίδια και πραγματικά έγινε το δώρο για τα 14α γενέθλιά μου. Από τότε ξεκίνησα να φτιάχνω ταινίες μικρούς μήκους.

Έχω πολύ έντονες αναμνήσεις από τα καλοκαίρια με τον πατέρα μου. Όταν ήμουν 13 χρόνων και ο Κασσαβέτης γύριζε το **Θάνατο Ενός Κινέζου Μπουημέικερ** θυμάμαι που με είχαν πάρει μαζί τους στο πλατό. Γύριζαν τη σκηνή του στριπτιτζάδικου στο κλαμπ του Μπεν Γκαζάρα και ξαφνικά με περικύκλωσαν ημίγυμνες χορεύτριες που στα παρασκήνια μου ζητούσαν να κάτσω στα πόδια τους. Ο Τζον Κασσαβέτης ήταν πρώτος ξάδερφος με τον πατέρα μου και ήταν τόσο ισχυρός ο δεσμός τους που δεν δούλευαν απλά μαζί, σχεδόν ζούσαν μαζί. Ήταν πολύ δυνατό το στοιχείο της οικογένειας στο σπίτι τους. Το σπίτι του Τζον και της Τζίνα ήταν τόπος συγκρέντρωσης και αυτή η στενή σχέση μεταξύ τους μεταδόθηκε και σε μας τα παιδιά, τον Νι, τη Ζόι κι εμέμα».

Μιλάει για την Αθήνα που επισκέπτεται συχνά. Εδώ ζούσε τα τελευταία χρόνια ο πατέρας του και ζουν πολλοί φίλοι του και εξηγεί τι την κάνει να διαφέρει από τις άλλες μεγαλουπόλεις: «Μου αρέσει η Αθήνα γιατί τα τελευταία χρόνια βλέπω πολλές

αλλαγές. Μου αρέσει η ποικιλομορφία των ανθρώπων της. Μπορεί να γίνεται όλο και περισσότερο όπως και των άλλων ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων, έχει όμως το δικό της χαρακτήρα. Μου αρέσει που δεν είναι τόσο τέλεια όσο η Ρώμη η το Παρίσι που έχουν παρόμοιο lifestyle, cafés και ανθρώπους στους δρόμους. Μου αρέσει η ασχημία της, οι ατέλειες της, η δικιά της προσωπικότητα που την κάνει ενδιαφέρουσα. Για μένα δεν είναι σαν τις άλλες πόλεις της κεντρικής Ευρώπης. Έχω γυρίσει διαφημιστικά στην Αθήνα, αλλά είναι δύσκολο ξέρεις. Μου αρέσει η αταξία της, γιατί δεν μου αρέσουν τα τέλεια πράγματα. Μου αρέσει που βλέπω ανθρώπους στα μπαλκόνια. Ζω στο Λος Άντζελες που θεωρείται ότι αρχιτεκτονικά είναι μία από τις πιο άσημες περιοχές του κόσμου, αλλά υπάρχει μια ομορφιά σε αυτό. Είναι παρόμοια ομορφιά με της Αθήνας. Αχανής, με τις απόκρυφες μικρές πραγματικότητες μέσα της που δύσκολα τις γνώζεις, κι είναι ακόμα πιο δύσκολο να τις περιγράψεις. Η Αθήνα είναι σπουδαία γιατί φαίνεται σαν ένα τεράστιο χάος με φοβερή κίνηση. Κάθε μικρή γειτονιά έχει τη δική της πλατεία, είναι σα μικρά χωριά, και υπάρχει κάτι που δεν μπορεί να καταλάβεις και ανακαλύπτεις όταν περάσεις λίγο καιρό εδώ. Μου αρέσει που οι άνθρωποι αγαπούν την πόλη. Ναι, την αγαπούν. Φεύγουν και ξαναγυρνούν...».